U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **G. O.,** zastoupený Mgr. Filipem Schmidtem, advokátem se sídlem Ovenecká 78/33, Praha 7 – Bubeneč, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2017, č. j. OAM-238/LE-LE05-P22-2014, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 7. 2018, č. j. 4 Az 51/2017 – 55,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu mgr. Filipu Schmidtovi **se přizná vá** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2017. Tímto rozhodnutím nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, §13, §14, §14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Při posouzení věci vycházel soud z následujícího skutkového stavu. Žalobce je ghanské národnosti, náboženským vyznáním křesťan, nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace, je svobodný, matka zemřela, otce nezná. Kromě hepatitidy typu B nemá žádné zdravotní potíže. Má středoškolské vzdělání a odborné předpoklady k povolání v oboru účetnictví, ve Velké Británii, kde se nějakou dobu zdržoval, však pracoval jako člen ochranky. V roce 2008 byl žalobce v této zemi stíhán za padělání dokladů a odsouzen k trestu devíti měsíců odnětí svobody a k vyhoštění. O udělení

mezinárodní ochrany žádal v roce 2009 ještě ve velké Británii, avšak neúspěšně a byl poté deportován do Ghany. Následně o totéž žádal v roce 2014 ve Švédsku, byl však předán k azylovému řízení do České republiky. Svoji vlast opustil žalobce definitivně dne 3. 6. 2014, podle svého tvrzení z toho důvodu, že ztratil občanství, neměl proto zdravotní péči a navíc je bisexuál a tak se v Ghaně necítil dobře. V případě návratu do Ghany mu hrozí vězení, neboť používal falešný pas, rovněž by mohl být zbaven svobody kvůli svým sexuálním kontaktům s muži. K tomu dále uvedl, že všichni sousedé věděli o tom, že udržuje vztahy s muži i se ženami, dvakrát až třikrát mu příbuzní jeho mužských partnerů vyhrožovali a přítelkyně jednoho z partnerů mu hrozila udáním, ale nic z toho nebylo. Proto odjel na čas do Nigérie, tam je to však ještě horší než v Ghaně.

[3] Po posouzení výše uvedených skutečností a po zhodnocení listinných důkazů dokladujících situaci na poli lidských práv v Ghaně dospěl městský soud k závěru, že žalobce nesplňuje žádnou z podmínek pro udělení mezinárodní ochrany a napadené rozhodnutí žalovaného proto vyhodnotil jako zákonné.

[4] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen stěžovatel) z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Namítal jednak nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, který se podle jeho názoru nevypořádal se všemi námitkami uvedenými v žalobě, dále dovozoval, že závěry žalovaného a také městského soudu nemají oporu v provedeném dokazování a nakonec i to, že žalovaný i městský soud nesprávně posoudili právní otázku aplikace ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu ve vztahu k nebezpečí pronásledování stěžovatele v zemi původu z důvodu jeho bisexuální orientace.

[5] Stěžovatel má za to, že jeho kasační stížnost by měla být přijata k meritornímu posouzení, neboť ve věci nebyla naplněna základní funkce správního soudnictví, a to sice ochrana subjektivních práv jednotlivce. V projednávaném případě došlo ze strany městského soudu k zásadnímu pochybení, které mohlo mít dopad do jeho hmotně právního postavení. Městský soud podle jeho názoru nerespektoval judikaturu Nejvyššího správního soudu vykládající pojem *„přiměřené pravděpodobnosti“* a v důsledku toho nesprávně posoudil otázku nebezpečí, které stěžovateli v případě návratu do země původu hrozí. Závěrem stěžovatel navrhl, aby byly napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného zrušeny a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

[6] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k posouzení důvodnosti kasačních námitek, musel se zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti.

[7] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[8] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 *„přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních*

stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“

[9] V projednávané věci nenalezl Nejvyšší správní soud žádnou právní otázku, k níž by považoval za nutné vyjádřit se v rámci sjednocování judikatury. Stěžovatelem uváděné *„zásadní pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele*“ sice také může být důvodem přijatelnosti kasační stížnosti, tento důvod je však vyhrazen jen pro zjevné excesy a natolik hrubá pochybení v postupu či v rozhodnutí krajského soudu, že jejich ignorace by vážně zasahovala do práva na spravedlivý proces. K takovým pochybením v projednávané věci evidentně nedošlo. Městský soud ve věci postupoval standardně, v rozsudku s poukazem na provedené důkazy srozumitelně vysvětlil, proč nepovažuje podanou žalobu za důvodnou a nepominul také žádnou z podstatných námitek uplatněných stěžovatelem. To, že vyhodnotil důkazy jinak, než by si stěžovatel představoval, samo o sobě žádnou vadu řízení, natož hrubou, nezpůsobuje. Nejvyšší správní soud nesdílí ani přesvědčení stěžovatele, že městský soud nerespektoval jeho dosavadní judikaturu ohledně testu *„přiměřené pravděpodobnosti“* při zkoumání důvodnosti obav, že v zemi původu utrpí vážnou újmu. S touto otázkou se městský soud dostatečně vypořádal v bodech 17) a 18) napadeného rozsudku a Nejvyšší správní soud k jeho vývodům nemá žádné připomínky.

[10] Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že podaná kasační stížnost svým významem nepřesahuje podstatně vlastní zájmy stěžovatele, proto ji podle výše citovaného ustanovení § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[11] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[12] Ustanovený zástupce stěžovatele advokát Mgr. Filip Schmidt učinil ve věci dva hlavní úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., za což mu náleží odměna podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) cit. vyhl. ve výši 6 200 Kč, k níž náleží i náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 cit. vyhl. ve výši 600 Kč, což celkově činí 6 800 Kč. Vzhledem k tomu, že jmenovaný advokát je plátcem DPH, navyšuje se s přihlédnutím k § 57 odst. 2 s. ř. s. uvedená částka o 21%, takže v úhrnu mu k úhradě nákladů právního zastoupení bylo přiznáno 8 228 Kč. Tato částka bude zástupci stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení stěžovatele nese stát (§ 60 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 50 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 12. prosince 2018

JUDr. Jaroslav Vlašín

předseda senátu